

Ἡ ἀρχή μου εἶναι νὰ μὴν ἔχω κάμμιαν ἀρχήν.

ΔΙΑΡΚΕΣ

Ο ΙΩΑΝΝΗΣ ΒΕΡΒΕΡΗΣ

εἶναι ὁ μόνος συντάκτης τοῦ ΠΑΛΛΗΝΘΡΩΠΟΥ καὶ εἰς αὐτὸν πρέπει νὰ στέλνονται οὐλα τὰ γράμματα τῶν ἐπιστολῶν.

Συνδρομὴ γιὰ τὴν Ελλάδα 12 δρ. καὶ γιὰ τοὺς ἀπὸ τοῦ ἑξωτερικοῦ 15 δρ. προπληρωταίως. καθεὶ παράπονον καθεὶ πολιτικοῦ τυπώνεται τῆς δωρεᾶς μόνον ἢ γνωστοποιήσεις πληρώνουν 50 λεπτά τὴν ἀράδα γιὰ τὴν κάθε φορὰ.

Ἔθνη, 22 Ἰουνίου 1885

Ἄριθ. 140 + 138 - 99

Ἐστιάπτωσις

δυνάμεων καὶ κατάπτωσις αἰσθήσεων εἶναι δυὸ ἀσθένειαι στὴ γιατρικὴ πολὺ παράξενες καὶ σχεδὸν ἡ μιὰ φέρνει τὴν ἄλλη.

Ὅταν δηλαδὴ τὸν ἄνθρωπο τὸν πιάσῃ μιὰ ἀρρώστια καὶ χάσῃ τὰς σωματικὰς του δυνάμεις περπατᾷ σὰν ξεπαρτάλωτος, ὅταν δὲ χάσῃ λίγο καὶ τὰς αἰσθήσεις του, ἤγουν δὲν αἰσθάνεται, ὅπως καὶ πρωιτῆτερα κάθε εἶδος φαγειοῦ ποῦ τρώει καὶ ἔχει ἀνορεξία σὲ ὅλα, ὡς καθὼς καὶ τὴ καλλίτερη γυναῖκα ἂν τοῦ δόσετε, τότε αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο βασκελοκουκούλοστε τον.

Καὶ δὲν εἶναι μὲν γιὰ θάνατο, ἀλλὰ καὶ ἡ ζωὴ ποῦ ζῆ, εἶναι τῆς συχασᾶς καὶ προσπαθᾷ νὰ πάρῃ τὰ ἀνάκαρά του μὲ τευτοῦρες καὶ κορδιαλάκια.

Ἔτσι λοιπὸν μπορούμε πολὺ καλὰ νὰ ποῦμε ὅτι τὸ ἔθνος μας βρίσκεται ἀπάνω στὴν ἀρρώστια τῆς κατάπτωσις τῶν δυνάμεων καὶ τῶν αἰσθήσεων τῶν πολιτικῶν.

Καὶ ὁ κόσμος ἂν χαλὰ γιὰ τίποτα δὲν δίνομε ἓνα παρᾶ, εἶμαστέ ντίπ φοφημιᾶ καὶ ντίπ ἀναίσθητοι, δὲν ἔχομε δύναμι νὰ πάρωμε οὔτε τὰ ποδάρια μας καὶ τίποτα δὲν μᾶς κάνει ἐντύποσι.

Μᾶς βρίζουν οἱ Βούλγαροι καὶ μᾶς κάνουν ἀπασπρού. Ἐμεῖς τ' ἀκοῦμε σὰν χάχιδες καὶ διαβάζομε τὰ ρεζελίκια μας στῆς ἐφημερίδες, σὰν νὰ διαβάζομε τὸν πόλεμο τοῦ Σουδάν.

Κουνιέται ἡ Κρήτη καὶ φοβερίζει νὰ τὸ σηκώσῃ καὶ μεῖς τ' ἀκοῦμε καὶ λέμε ὡχ ἀδερφέ, δὲν μᾶς ἀφίνουν κι' αὐτοὶ στὰ χάλια μας μόνον μᾶς θέλουν ἐπαναστάσει.

Γνωρίζομε πλέον ὅλοι ὅτι ἐφθασε τὸ ἔθνος σὲ κατάστασι χρεωκοπίας καὶ ὅμως ἐνῶ τὸ βλέπομε καὶ τὸ αἰσθανόμαστε ὅλοι καρφί δὲν μᾶς καίεται καὶ περιμένομε νὰ σωθοῦμε ἀπὸ τὴν κρισάρα τοῦ Δαμασκηνοῦ, ποῦ βρίκει γιὰ νὰ ξηραῖνῃ τὴν σταφίδα, χωρὶς ὅμως νὰ κάνῃ καὶ συνθήκη μὲ τὸν οὐρανὸ γιὰ νὰ κλείσῃ τὴν καταράχτας του καὶ μὲ τῆς ἀστραπαῖς καὶ βρονταῖς γιὰ νὰ μὴ φοφήσουν τὰ σκουλήκια τῆς μετᾶξης.

Τίποτα δὲν μᾶς κάνει τώρα σ' αὐτὴ τὴν ἐποχὴ ἐντύποσι, κινούμαστε μηχανικῶς σὰν νευρόσπαστα καὶ μόνον κᾶπου κᾶ ποῦ μᾶς ξυπνοῦν ἢ νυχτοκλέφται, ἢ μαχαίραις καὶ ἢ δολοφονίαις.

Ὅλη δὲ αὐτὴ ἡ ἄθλια ἐθνικὴ κατάστασις προέρχεται ἀπὸ τὴν ἀναπαράδια, ἡ ὁποία ὡς καθὼς λέει καὶ ὁ σοφὸς κοντοπύθαρος μυταρᾶς Καλλιγᾶς εἶναι παροδική, ἤγουν περαστικὴ.

Αὐτὰ ὅμως τὰ Καλλιγίστικα λόγια εἶναι τευτοῦρες μπάλασμο καὶ κορδικλάκια στὴν ἀσθένειά μας τὴν ἐθνικὴν, ἀπὸ τὴν ὁποία μόνον ὁ δάχτυλος τοῦ Θεοῦ μπορεῖ νὰ μᾶς σώσῃ.

Εἶναι δὲ ἀποδειγμένο, ὅτι ὕστερα ἀπὸ τόσαις φλεβοτομίαις τοῦ βαλάντιου μας ποῦ μᾶς ἔκανε ὁ Τρικουπῆς, ὕστερα ἀπὸ τόσο αἷμα ποῦ χάσαμε χρυσὸ καὶ ἀργυρὸ, δὲν ἔχομε πλέον δυνάμεις νὰ πάρωμε τὰ κάτια μας, νὰ σύρωμε τὰ ποδάρια μας, νὰ κουνηθοῦμε τέλος πάντων καὶ ὅτι καὶ ἂν γίνεταί, γίνεταί μηχανικῶς, οὔτε μπορεῖ ἡ φτώχεια καὶ ἡ καχεξία ἡ ἐθνικὴ ποῦ μᾶς τρώει νὰ περάσῃ μονομιᾶς καὶ θὰ ὑποφέρωμε πολὺ ὡς ποῦ νὰ ἐπανερθοῦμε στῆς πρώταις μας δυνάμεις, καὶ αἰσθανθοῦμε ὅτι ζοῦμε ὡς ἔθνος καὶ κουνιόμαστε ὡς ἄνθρωποι.

Εἶναι μερικοὶ γιανοὶ ποῦ ἔχουν ἰδιαίτερο τρόπο ποῦ θεραπεύουν τῆς διαφοραῖς ἀσθένειαις καὶ αὐτοὺς τοὺς γιανοὺς μπορούμε πολὺ καλὰ νὰ τοὺς ποῦμε σκαρτάδους, οἱ ὅποιοι στὴ ράχη τοῦ ἀρρώστου προσπαθοῦν νὰ ἐφαρμώσουν τῆς δοκιμαῖς των, ὡς ποῦ τοὺς φέρνουν στὰ χεῖλια τοῦ τάφου καὶ ὕστερα κολόουν πίσω.

Ἔτσι καὶ τέτοιοι γιανοὶ εἶναι καὶ οἱ πολιτικοὶ μας ποῦ ὁ Θεὸς νὰ τοὺς θέριζε κατ' εὐθεῖα γραμμῇ καὶ νὰ μὴ ἔμεινε ρουθοῦνι ἀπ' αὐτοὺς, γιὰτι αὐτοὶ μᾶς φέραν σ' αὐτὴ τὴν ἀπελπιστικὴν κατάστασι, ὁ ἓνας ὁ μασκαρᾶς μὲ τῆς σπατάλης του τῆς φοβεραῖς καὶ τρομεραῖς, ὁ Τρικουπῆς, καὶ ὁ ἄλλος ὁ πιὸ μασκαρᾶς μὲ τῆς οἰκονομίας του τῆς ψεύτικης, διότι πλέον ὡς καθὼς κατάντησαν τὰ οἰκονομικά μας κατάντησαν ἀνοικονόμητα.

Μὴν ἀκοῦτε πῶς τὸν χειμῶνα θὰ εἶμαστε καλλίτερα, τὸν χειμῶνα εἶναι ποῦ θὰ τὰ κακαρώσωμε καὶ μόνον ἓνας πόλεμος μπορεῖ νὰ δώσῃ λίγο ζωὴ στὰ νεῦρά μας τὰ χαλαρωμένα, ἐναντίον αὐτῶν τῶν κερατάδων τῶν βουλγάρων, ἀλλὰ ὡς τότε μπορεῖ νὰ φοφήσῃ ὁ στρατὸς μας ἀπὸ τὴν πείνα καὶ ἔτσι ὅταν θὰ ἔρθουν ἐκεῖνοι ὄχι πλέον στὴ Μακεδονία ἀλλὰ ἀπόξω ἀπὸ τὴ Λάρισα καθόμαστε καὶ ρωτοῦμε τί γίνεταί στὸ Καραλή καὶ στὸ Δερβέν Φούρκα ὅτὸ λαιμὸ τους σὰν νὰ συμβαίνουν αὐτὰ σταῖς Ἰνδίαῖς.

Είμαστε επί του παρόντος της εσχάτης απελπισίας και ως μη κρυβόμαστε από πίσω από το δάχτυλό μας, και γινόμαστε πγίο ρεζίλιδες, και να τὰ λέμε και να μὴ ξεροκοκινίζουμε ἀλλὰ να κιτρινίζουμε.

Μᾶς

πῆραν πλέον στὸ μεζὲ ὡς καὶ αὐταὶ ἡ τούρκικες ἐφημερίδες γιὰ τὸ Ὀσμανλῆς καὶ ἄλλοι κοροϊδεύοντάς μας γράφουν πῶς με τῆς κολακίαις πῶς κάνομε καὶ γράφομε γιὰ τὴ Τουρκία, ἡγουν μας ὅτι τὰ φέρνομε ἐστὶ πλάγια γιὰ νὰ κάνομε συμ-μαχία ἐναντίον τῶν βουλγαρῶν με δαυτὴ μαζὺ, ὅτι μ' αὐτὸ τίποτα ἄλλο δὲν δείχνομε παρὰ τὴν ἀδυναμία μας καὶ τὸν ἐξουτελισμὸ μας καὶ ὅτι ὅσα τραβοῦμε τώρα ἀπὸ τοὺς βουρ-γάρους τὰ θέλαμε καὶ τὰ βρῖκαμε, γιὰ τὸ ὅχι μόνον οἱ περισ-σώτεροι ἀρχηγοὶ τῆς βουλγαρικῆς προπαγάντας εἶναι ἀρτισί-θρησκοὶ Ἕλληνες, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὁ πρῶτος τῆς ρουμουνικῆς ἀκαδημίας καὶ οἱ ἄλλοι σπουδαιότεροι ἄνδρες τῆς Ρουμανίας καὶ τῆς βουλγαρίας ἐξοπαιδευτικὸν στὸ Ἑλληνικὸ Πανεπι-στήμιο, ὥστε ἄς μὴν ἔχομε παράπονα γιὰ τὸ οἱ ἴδιοι μεις βγά-ναμε τὰ μάτια μας.

"Ἄς μᾶς συγχωρήσῃ ὁ κύριος Ὀσμανλῆς νὰ τοῦ ποῦμε με δυὸ λόγια, ὅτι ἐμεῖς οἱ Ἕλληνες ποτὲ δὲν ἀρνηθήκαμε σὲ κινῆσαν τὴν παιδεία, καὶ ὅτι καυχώμαστε, ὅτι ὅπως στὴν ἀρχαιότητα ἐξεπολιτίσαμε ὅλο τὸν κόσμον, καὶ ὅπως καὶ ὅταν μᾶς κυρίεψαν ἐξεπολιτίσαμε καὶ αὐτοὺς τοὺς ἰδίους τούρκους, ἐστὶ καὶ τώρα ὁ προορισμὸς μας εἶναι, δηλαδὴ ὁ προορισμὸς τοῦ ἑλληνισμοῦ εἶναι ἡ διαφώτισις τοῦ κόσμου.

"Ἐμεῖς δὲν καυχώμαστε ὅτι θὰ ζήσωμε ἐν τῇ μαχαίρᾳ μας καὶ τῇ γιαταγάνᾳ μας, γιὰ τὸ αὐτὰ εἶναι ὅπλα πῶς σκούργια-σαν πλέον στὰ χέρια ἐκείνων πῶς τὰ κρατοῦν καὶ φοβερίζουν μὴ χούφτα ἀρβανιτιᾶς, ἄς θυμηθῇ δὲ ὁ κύριος Ὀσμανλῆς καὶ ἡ ἄλλαις ἡρωϊκαῖς ἐφημερίδες τῆς Τουρκίας, ὅτι ἀλλοίμονο στὴν ἀνδρειωμένον ἂν τὸν πιάσουν δυὸ σπασμένοι, καὶ ὅτι με μᾶς νὰ μὴ χωρατεῦσιν τόσο πολὺ καὶ κοροϊδεύσιν μάλιστα, καὶ ὅτι ὅλα αὐτὰ τὰ ἔθνη πῶς ἐλευθερώθησαν ἀπὸ τὴν Τουρ-κίαν, ἐλευθερώθησαν ὑπερὰ ἀπὸ τὴν ἱερά ἑπανάστασι τοῦ 21 τῆ δικῆ μας, ἡ ὅποια γιὰ ὅλη τὴν Ἀνατολήν ἔχει ἴση καὶ

μεγαλειότερη ἀξία ἀπὸ τὴν Γαλλικὴ Ἐπανάστασι πῶς ἐλευ-θέρωσε τὴν Εὐρώπην.

Δὲν πρέπει δὲ νὰ ξεχάσῃ ὁ κύριος Ὀσμανλῆς, ὅτι καὶ ἀπὸ τὴν ἡμέρα πῶς πῆρε τὴν Πόλιν μας ὁ Μωᾶμεθ δὲν ἐπαψαν νὰ τοὺς διοικῶν στὰ μεγαλειότερα ἀξιώματα τὰ πολιτικὰ μόνον Ἕλληνας ὡς καθὼς καὶ μέχρι σήμερον ἀκόμα, ἄς μάρη ὅτι τότε μόνον ἐπέσαμε ὑπὸ τὴν κυριαρχίαν ἄλλων ἐθνῶν, ὅταν πλέον ἐφθάσαμε καὶ διαιρήκαμε ἀναμεταξύ μας καὶ μᾶς ἐβρι-σκάν ἕνα ἕνα κρατῆδιο ἐξασθενημένον καὶ μᾶς ἐσπασαν.

Τώρα ὅμως δὲν ὑπάρχει Ἑλλάς ἀλλὰ ἑλληνισμὸς, δὲν ὑπάρ-χουν γελοῖα δοκῆματα τῆς Σπάρτης, ἀλλὰ μίαν Ἑλλάς καὶ ἕνας βασιλεὺς, καὶ ὁ βασιλεὺς αὐτὸς δὲν ὀνομάζεται πλέον βα-σιλεὺς τῆς Ἑλλάδας, ἀλλὰ τῶν Ἑλληνηνῶν.

Εἴμαστε συνειδητοῖς νὰ τρώμε ἀπὸ τοὺς μεγάλους καὶ δυνατοὺς μπάτσους καὶ νὰ κλίνουμε τὴν κεφαλὴν, τὴν ἀνάγκη φιλοτιμία ποιοῦντες, ἀλλὰ τὸ ὄβουζιο βραζει ἀπὸ μέσα μας, καὶ μόνον τὸ Καραλῆ Δερβὲν τὸ ξέρει.

Δὲν θάρρη πλέον ὁ Χοδάρτη σας στὰ ἑλληνικὰ νερά, καὶ ἂν τὸ ψυροκάνονο τῆς Ἐνωσις τοῦ πέρασε πέρα πέρα τὴ φεργάδα τοῦ ἀπόξω ἀπὸ τὴ Σύρα, ὑπάρχουν τώρα ὀλίγα κα-τὰ θωρακωτὰ καὶ κάτι τορπίλλαις ἡ ὅποιαις μποροῦν τὸν Χοδάρτη σας νὰ τὸν κάνουν νὰ μὴ τολμᾷ νὰ ξεμυτίσῃ οὔτε ἀπὸ τὰ Δαρδανέλια.

Πρέπει νὰ θυμηθῇτε κύριοι, κύριοι τούρκοι ἐφημεριδογράφοι, ὅτι ὡς πολέμησαμε στὰ 21 χωρὶς Κρούπ καὶ Σασεπῶ, χωρὶς πεντάρη καὶ ξεβράκωτοι καὶ ὡς διώξαμε, αἱ, δόξα τῷ Θεῷ δὲν πιστεύομε νὰ βρισκόμαστε καὶ τώρα στὴν τότε ἐλευθερίᾳ καὶ τρισάθλια κατάστασι.

Μπᾶς καὶ μᾶς πέρνεται τόσο κουτοὺς ὥστε νὰ νομίζετε ὅτι παραδόσαμε τὰ μυστικὰ μας καὶ ἀμύστικα στὸν γάλλο στρατηγὸ καὶ ναύαρχον, οἱ ὅποιοι βρῖκαν τὸν στρατὸν μας χει-ρότερον καὶ ἀπὸ τῆς Σερβίας καὶ κἀνενα ἀπὸ τὰ πλοῖά μας ἀξίωμαχο γιὰ τὸν ἔχουν μέσα πεντακόσους καὶ ὀχτακόσους ναύτας νὰ τοὺς πετοῦν μέσα στῆς βάρκες σὰν ψοφῆμα, ὅπως συμβαίνει στὸν Περαιᾶ στὰ δικά των πλοῖα.

Γιὰ διαβάσετε καλὰ τὴν ἱστορίαν καὶ δέτε στὸν Κρεμαϊκὸ

γενεάδα τοῦ σὰν φουρμισμένους πῶς ἦταν, αἵρεσις θὰ πῇ, ὅτι σοῦδωκα τὴ κόρη μου με τὴν συμφωνίαν νὰ τὴν πάρης ὑπερὰ ἀπὸ ἕνα χρόνον, ἐσὺ λοιπὸν μοῦ τὴν γυρεύεις ἀπὸ τώρα, ἐνῶ δὲν εἶσαι σὲ κατάστασι νὰ ζήσης τὸν ἑαυτὸ σου.

— Αὐτὸ εἶναι δικὴ μου δουλειά, καὶ ἂν ἦμαι δάσκαλος γινώριζε καλὰ ὅτι ἔκανα καλὰ τὴν μάζα μου, καὶ ὅτι ἔχω καὶ μίαν μικρὴν περιουσίαν καὶ δὲν θὰ δώσω λόγον ἐγὼ στὸν ἕναν καὶ στὸν ἄλλον, τί ἔχω καὶ τί δὲν ἔχω καὶ τί θὰ κάνω καὶ πῶς θὰ ζήσω.

— Τὸ λοιπὸν ἐβάθθηκες με τὰ σωστά σου νὰ παραλάβῃς τώρα ἀμέσως τὸ κορίτσι μου

— Ποιὸ κορίτσι σου, τὴ γυναῖκά μου νὰ λές.

— Καὶ ἂν δὲν θέλω γὰρ νὰ σοῦ τὴν δώσω;

— Αἱ τότε τὴν πέρνω με τὸ χέρι μου, κάνω μίαν ἀναφορά στὸν δεσπότη καὶ σοῦ τὴν γυρεύω καὶ ἂν δὲν μοῦ τὴν δώσης, ἄς σοῦ μὲνη καὶ ἔχε τὴν καὶ χαίρῃ τῆν.

— Ναί, μὰ διαζύγιον δὲν μπορεῖς νὰ πάρης, ἐστὼντας μετὸ νὰ μὴ ὑπάρχῃ λόγος διαζυγίου.

— Νὰ σοῦ πῶ πεθερὸς μου, τὰ πράγματα ὡς καθὼς κα-τάντησαν ἀπὸ τώρα νὰ γκρινιάζωμε, φαίνεται πῶς δὲν θὰ πάμε καλὰ, καὶ τὸ καλλίτερον εἶναι νὰ τὰ ξεδιαλύνωμε ἀπὸ τώρα.

— Λέγε, τί θέλεις νὰ πῆς;

— Πρῶτον καὶ μοῦ κάνης τὸ προικοσύμφωνον, ἃς ἦναι καὶ ἰδιωτικὸ καὶ δεῦτερον νὰ μοῦ παραδώσης τὴν γυναῖκά μου σὴ-μερὰ ἀπόψε.

— Καὶ ποῖός μου ἐγκυᾶται πῶς δὲν θὰ σὲ σκοτώσῃ ἀπόψε ὁ κρητικός καὶ νὰ μείνῃ τὸ κορίτσι μου χήρα τὴν ἴδιαν βρα-δειὰ τοῦ γάμου τῆς;

ἀκόμα πόλεμον τί σᾶς κάναμε καὶ πγοὶ ἦταν οἱ αἰτίοι πῶς δὲν πάρθηκε ἡ Κρημαία ταχύτερον καὶ κοντέψατε, ὅλοι οἱ ψευτοσύμαχοι νὰ καταστραφῆτε ἐκεῖ; Ἐμεῖς, με τὴν Κα-λαμπάκα, εἰς τρόπον ὥστε ἐφέραμε σὲ θέσιν τὸν γάλο ἀρχι-στράτηγον τῆς Κρημαίας νὰ γράψῃ στὸν Ναπολέοντα, ὅταν μᾶς ἔκαναν οἱ φραντζέζοι τὴν κατοχήν, ὅτι ἔπρεπε ἡ Ἑλλάς νὰ μὴν ὑπάρχῃ στὸν κόσμον.

Σὲ τέτοια ἀπελπισία εἶχαμε φέρει τὴν Εὐρώπην με μίαν ψευτοεπανάστασί μας, ὡς τὸ δειξάμε δὲ καὶ λιγάκι καὶ στὴ Μακρυνίτσα καὶ λιγακάρους στὴ Κρήτη, ἂν δὲ θέλετε νὰ δο-κιμάσετε ναί τώρα.

Μολὼν πείραν λάβετε.

"Ἄν βρέθηκα ἕνα δυὸ κουτοεφημεριδογράφοι μας καὶ ὡς ἐγράψαν δυὸ λόγια κολακευτικὰ ὡς τὰ ἐγράψαν ἐκφράζοντες τῆς ἰδέαις τοὺς ὅπως καὶ σεῖς τῆς δικαίης σας καὶ δὲν ἔπρεπε νὰ τὸ πάρτε ἀπάνω σας γιὰ τὸ εἶστε ἀπὸ παντοῦ σπασμένοι, καὶ ὅταν μίαν κοτζᾶμ Αὐστρία γυρεύει τί συμμαχίαν μας σεῖς νὰ λουφάζετε.

"Ὡς πρὸς τοὺς Βουργάρους, εἶναι δικὴ μας δουλειά, καὶ ἂν σεῖς βαρβάρως τοὺς πεσοκόφατε στῆς ἱστορικῆς βουργαρι-καῖς σφαγῆς, ἐμεῖς εἴμαστε πολὺ φιλανθρωπότεροι ἀπὸ σᾶς καὶ τοὺς βγάζωμε τὰ μάτια με ἕνα νέον Βουργαροκτόνον Κωνσταν-τῖνον ὅπως καὶ τοὺς ταυοίζαμε ὡς τώρα με τὰ φῶτα καὶ τὴν ἐκπαίδευσί τους, με τὰ ὅποια ὅπλα τοῦ πολιτισμοῦ θέλουν νὰ μᾶς πολέμησιν τώρα, οἱ βούργαροι αὐτοὶ πῶς οὔτε ἴλφαθητο δικὸν τους δὲν ἔχουν ἀκόμα.

Κάθε ἔθνος ἔχει τὴν ἀκμή του καὶ τὴ παρακμή του, σεῖς πλέον παρακμάσατε καὶ διατηρήσατε με κορδιαλᾶκια καὶ ἔλεψ τῆς Εὐρώπης, τώρα εἶναι καὶ ἦρθε ἡ δικὴ μας ἀράδα, πρέ-πει λοιπὸν νὰ μὴν ἔχετε πολλὰ λόγια, γιὰ τὴν πολλὰ λό-για φέρνουν βῆχα καὶ τὸν βῆχα ξέρομε καὶ σᾶς τὸν κόβομε μεις με ἕνα μπουμ στὴ Μακεδονία, καὶ τὴ Σύρα, ὅπως ὡς καθὼς εἶπαμε δὲν τὴν ξεαναβλέπετε, ἐνῶ ἐμεῖς μπορούμε νὰ δοῦμε τὴν Θεσσαλονίκην, γιὰ τὴν Κρήτην δὲν λέμε τί-ποτα, καθὼς σᾶς εἶναι ἀπὸ τώρα τὰ νερά κομμένα.

Εἶναι λυπηρὸν πῶς ἀναγκαστήκαμε νὰ σᾶς τρίψωμε στὰ μού-τρα αὐτὰ τὰ ὀλίγα λογαράκια, ἀλλὰ σεῖς μᾶς δόσατε ἀφορμὴν

— Σοῦ ἐγκυᾶμαι ἐγὼ πῶς ἐνδιαφέρομαι περισσότερο ἀπὸ σένα γιὰ τὴ ζωὴ μου.

— Πολὺ καλὰ, εἶπε ὁ παπᾶς, εἶμαι σύμφωνος, ἀλλὰ ἄς προσκαλέσωμε καὶ τὴ νύφη νὰ δοῦμε καὶ τὴ γνώμη τῆς.

— Τὴ γνώμη τῆς νὰ δοῦμε; Εἶμαι ἀντρας τῆς; Αἱ, γνώμη δὲν ἔχει, ἡ γνώμη τοῦ ἀνδρὸς εἶναι καὶ γνώμη τῆς γυναίκας.

— Τέλος πάντων πρέπει ν' ἀκούσωμε καὶ τὴ γνώμη τῆς.

"Ὡς καθὼς παρατηρεῖτε ὁ παπᾶς ἄμα πῶς εἶδε πῶς ὁ γαμ-πρὸς τοῦ ἀρχιστο καὶ τοῦ ἐτριζε τὰ δόντια καὶ ὅτι δὲν ἦταν ὅπως τὸν εἶχε πάρει καὶ ντῖπ κουκουμάουλα, ἀρχιστο καὶ ἔκανε ταχτική ὑποχώρησι. Ἐπέμενε τὸ λοιπὸν νὰ φέρουν τὴ Νινί-τσα μέσα καὶ σὰν πεθερὸς δὲ πῶς ἦταν ὑπερίσχυος ἡ γνώμη του.

Φωνάζει τῆς Νινίτσας χτυπώντας καὶ τὸ ποτῆρι ἀπάνω στὸ πιάτον γιὰ ν' ἀκούσῃ καλλίτερα.

"Ἡ Νινίτσα στὸν πρῶτον χτύπον ἀνοίξε ἀμέσως τὴν πόρταν καὶ ὡς καθὼς φαίνεται, θὰ καθότανε καὶ παραφύλαγε καὶ κρυφοάκουγε ἀπόξω σὰν περιεργὰ ζῶα πῶς εἶναι ὀλαις ἡ γυ-ναῖκες.

Μπήκε λοιπὸν εὐθὺς μέσα με τὰ μάτια κάτω καὶ τῆς εἶπε ὁ πατέρας τῆς.

— Ἐλα κάτσε τώρα καρίτσι μου, νὰ μιλήσωμε δὴν καὶ μετὸν ἀντρα σου λίγο γιὰ νὰ ξεθαρήσῃτε. Κάτσε, κάτσε, μὴ ντρέ-πασαι ὡς πῶς νὰ ξεδιαντραπῆς, γιὰ τὴν κακόμοιρον κορίτσι ἔχεις καὶ σὺ λίγο τὸ δικαίον σου, μετὸ νὰ ἔγινε ὁ γάμος σου ἐστὶ ξαφνικός. Τώρα εἶσαι νοικοκυρὰ, λοιπὸν ἀκου τί προτάσεις θὰ σοῦ κάνῃ ὁ ἀντρας σου καὶ 'μῆλθε λέυθερα τὴ γνώμη σου.

Μίλα λοιπὸν, κύριε σύζυγε τῆς κόρης μου. Καὶ πρὶν μι-λήσης σὺ καλλίτερα νὰ μιλήσῃ γὼ ὡς γεροντότερος πῶς ἔχω

σεῖς θελήσατε στὰ καλὰ καθούμενα νὰ μᾶς κοροϊδέσετε γιὰ ἀνανδρία τάχα, καὶ ὅτι ὡς ἐκ τούτης καταστήσαμε καὶ νὰ σᾶς κολακεύομε.

Σεῖς μοιάζετε σὰν κάτι κόντιδες πῶς ἔχομε καὶ μεις στὴ Ἐφτάνησον καὶ οἱ ὅποιοι ἐνῶ περπατοῦν μ' ἕνα παπούτσι καὶ φοφοῦν τῆς πενίας, θέλουν ὅμως νὰ τοὺς ὀνομάζωμε κόντιδες καὶ τοὺς ὀνομάσαμε καὶ μεις—Κόντε πειναῖδες. Τὸ ἴδιον κα-ταντήσατε καὶ σεῖς οἱ Τούρκοι, νομίζετε ἀκόμα πῶς κάτι εἶ-στε, ἐνῶ ψυμοζῆτε ἀπὸ τὴν Εὐρώπην, ἡ ὅποια συζητᾷ μπρο-στὰ στὰ μάτια σας καὶ ρίχνει κληρο ἐπὶ τῶν ἱματίων σας καὶ καταγίνεται πῶς νὰ σᾶς διαγράψῃ ἀπὸ τὸν χάρτη τῆς Εὐ-ρώπης ἐνῶ τὸ δικὸν μας μαθὶ χρῶμα προχωρᾷ ἴσχυα καὶ εἰρη-νικὰ μέσα στὰ σπλάχνα σας.

Δὲν θέλωμε νὰ σᾶς μικράνωμε τόσο, ἀλλὰ μᾶς δόσατε ἀφορμὴ μετὸν ἀνόητον κομπορημοσύνην σας χαμένα κουρούπια τοῦ Τσανάκ Καλεσί.

Καὶ ἂν θέλετε καὶ ἄλλα ἔχομε ἱναριθμητὰ.

Πρὸς

τὸν κύριον Δήμαρχον τῆς Αἴγινας. Ὅριστε καὶ σένα ὀλίγα σκο-λιανά. Οἱ συμπολιτῆς σου ἔχουν παράπονα ἐναντίον σου ὅτι τοὺς ἀρῆσες καὶ βρώμησαν οἱ δρόμοι τους καὶ πᾶν νὰ ψοφῆ-σουν ὅλοι ἐνῶ σὺ κάθῃσαι ἐδῶ στὴν Ἀθήνα καὶ βρωμοκυλιέ-σαι στῆς πυραρίαις, πρᾶγμα πῶς δὲν τὸ κάνεις, ἀλλὰ νὰ πῶς ἔτσι λέγουν οἱ συμπολιτῆς σου.

Τὸ βέβαιον εἶναι, ὅτι εἶσαι λίγο ζόρικος καὶ πολλάκις φο-ραῖς μᾶς ἔκαναν παράπονα ἐναντίον σας, ἀλλὰ ἐστῶντας μετὸ νὰ μὴ σὲ κρίναμε καὶ τόσο ἀξίον λόγον ὥστε νὰ μῆς καὶ στὸν Παλαιάνθρωπον, σὲ ἀποσιωπήσαμε καὶ νὰ ἦσαι βέβαιος ὅτι οὔτε θὰ καταδεχθῶμε νὰ κάνωμε καὶ ἄλλη φορὰ λόγον γιὰ σᾶς καὶ μείνετε ἄσυχος.

Διαδόθηκε

μὴν ὀλίγα εἰδήσεις, ὅτι τάχα ὁ Συγγρός ἀναχωρεῖ καὶ πάει στὰ Παρίσια, ὅχι χάριν τῆς υγείας του ἀλλὰ χάριν τῆς υγείας μιανῆς τράπεζας πῶς ἔχει ἐκεῖ σκοπὸν νὰ τὴν φαλημεντάρῃ ἡγουν νὰ τὴν κυρήξῃ εἰς κατάστασι πτώχευσις.

καὶ πρῶτος τὸν λόγον, καὶ διότι μοῦ πέφτει καὶ ἕνας λόγος παραπάνω. Λοιπὸν, κόρη μου, μετὸν ἀνδρα σου θέλεις νὰ πᾶς ἢ νὰ μὲνης μετὸν πατέρα σου;

"Ἡ Νινίτσα ἔσκυψε πιὸ κάτω τὸ κεφάλι τῆς, κοκκίνηςε λιγάκι καὶ πῆγε καὶ συμμαζεῦτηκε στὴ γωνία τῆς πόρτας χωρὶς νὰ βγάλλῃ μιλίαν.

— Μὰ, ἐπανάλαβε ὁ πατέρας τῆς, δὲν σὲ φέραμε δὴν νὰ μᾶς παίξῃς τὸν μουγκὸν, τὸν θελεῖς νὰ τὸν παραλάβῃς τώρα ἀμέσως, σημεῖωσε ὅμως, ὅτι κρεβάτι δὲν ἔχει γιὰ νὰ κοι-μηθῆτε, γιὰ τὴν σήμεραν τοῦ τόκωνε ἄνω κάτω, καὶ ἀφοῦ χά-λασε ἀπὸ τὸ κούνημα ἐνοῦς ἀνθρώπου μπορεῖς νὰ φανταστῆς τί μπορεῖ νὰ γίνῃ ὅταν θὰ κουνιῶνται δύο ἀπάνω.

"Ἀπάνω σ' αὐτὴ τὴν ὀμιλίαν τοῦ πατέρα τῆς ἡ Νινί-τσα σήκωσε τὸ φουστάνι τῆς, γιὰ τὸ δὲν φοροῦσε ποδιά, σὰν νύφη πῶς ἦταν καὶ τὸ ἔβανε στὰ μάτια τῆς καὶ ἀρχιστο νὰ κλαίῃ ἔτσι κλάματα ἀνακατωμένα μαζὺ με λούζυκα.

"Ἀλλὰ ὁ πατέρας τῆς ὁ παπᾶς δὲν ἦταν ἀπὸ κείνους πῶς γελοιώνται ἐύκολα καὶ γι' αὐτὸ σηκώθηκε ἀμέσως καὶ τῆς τραβῆξε τὸ φουστάνι κάτω καὶ τῆς λέει:

— Κατεργάρα, γελᾶς ἢ κλαῖς;

Καὶ πραγματικῶς γελοῦσε ἡ Νινίτσα. Πέρνει θάρρος ὁ δάσκαλος καὶ σηκώνεται καὶ βάζει χέρι ἀπάνω τῆς καὶ τῆς λέγει:

— Κυρία μου, τῆς νυμφεύσεώς μας γενομένης, γινώσκεις ἤδη ὅτι εἶσθε νόμιμος σύζυγός μου καὶ . . .

— Βρὲ εἰ σὴκτῆρ μασκαρᾶ, πῶς βάζεις καὶ χέρι ἀπάνω στὴ κόρη μου. Ἄγριεψαν καὶ οἱ δυὸ καὶ μεθαύριο σᾶς λέω τὸ τέλος ἂν δὲν ἀνακατευθῇ καὶ ὁ κρητικός.

Ευχόμαστε να αληθεύη αυτή η ώραία είδησις, γιατί μα τὸν θεὸ ἀπὸ τὸν καιρὸ ποῦ μᾶς ἤρθαν καὶ ἐγιναν αὐταὶ ἡ

γάκι, μ' ὄλον ὅτι πράγμα ποῦ βρωμᾶ δὲν ἔχει ἀνάγκη νὰ τὸ μυρίση τινάς.

Πρώην ποσαπέρονης.

τράπεζες ἀπὸ τὰ πλούτη καὶ τὰ μελλοῦνία ποῦ ἐσπειραν στὸν τόπο μᾶς κατάντησαν νὰ μὴν ἔχωμε νὰ φᾶμε ψωμί.

Τέττοι εἶναι αὐτοὶ οἱ χρυσογάδαροι ἅμα ποῦ δὲν ἔχουν νὰ φᾶν καὶ νὰ γδύσουν ἐμᾶς τοὺς φτωχοὺς ἀλληλοτρῶγονται ἀναμεταξύ τους.

Ἄμ πλούσιος καὶ τραπεζίτης μάλιστα μπορεῖ νὰ ἐξησυνεῖδῃσι ποτέ.

Κρασοκατάνοιχτος στηλώνει τὰς τοίχους

Σὰν

ἡμῶνα προφήτης καὶ τὸ μάντεψα πῶς τὴν κλεψὰ ἱποῦ ἐγίνε στὸ Λαύριο ὅτι τὴν εἶχε κάνει ὁ ἴδιος κύριος γάλλος ταμίης διότι λέει ἀπὸ τὰς ἀνακρίσεις ἐδόθησαν ὑποψίαι ἐναντίον τοῦ ἀξιοτίμου αὐτοῦ μούτρου. Γιὰ ἄς περιμένωμε ἀκόμα λι-

Κύριοι

ἀξιοματικοὶ τοῦ λόχου τῶν νοσοκόμων μᾶς γράφουν κάτι νόστιμα νὰ γράψωμε ἐναντίον σας, τὰ ὅποια τὰ διάβασα κ' ἐγὼ καὶ γέλασα καὶ μάλιστα μὲ ἓνα ἀξιοματικό ποῦ ἔχει λέει καὶ σούρνει μαζί του ἓνα ἄρνι καὶ γιὰ ἓναν ἄλλον ποῦ παιδεύει τοὺς ἄρρώστους, καὶ γιὰ ἓναν ἄλλον ποῦ ἔχει μανία μὲ τοὺς ἀποπάτους νὰ ἦναι πάντοτε καθарοὶ σὰν καθρέφταις καὶ ἂν ἦτανε μάλιστα δυνατὸν δὲν θ' ὄφινε κἀνένα νὰ πάη πρὸς νεροῦ του, ὥστε νὰ καταντήση νὰ ἔχουν τοὺς ἀποπάτους γιὰ φιγούρα.

Ἄν αὐτὰ εἶναι ἀνοησίαις καὶ δὲν ἔπρεπε νὰ γραφοῦν ἀλλὰ ἴσως ἔσωσε καὶ διαβάστηκε τὸ γράμμα ἔπρεπε νὰ γίνῃ λόγος καὶ γι' αὐτὰ.

Ἄς ἦναι διορθώστέ τα τώρα καὶ δὲν πειράζει, λέει μάλιστα τὸ γράμμα πῶς ἓνας ἀρχινοσοκό μᾶς τόσο πολὺ ἀγαπᾷ νὰ κάθεται μέσα στὸ νοσοκομεῖο, ὥστε δὲν ξέρει οὔτε ποῦ εἶναι ἡ πλατέα τοῦ Συντάγματος, ὥστε καὶ ἂν χαθῆ κάμμιά φορὰ δὲν θὰ ξέρη νὰ γυρίση πίσω. Καὶ τὰ τοιαῦτα.

ΚΟΥΡΕΙΟΝ

Ἰδοὺ κατάστασις μ' αὐτὰ τὰ σαπυρόνερα

Εἰς τὸ Τυπογραφεῖον

τοῦ κυρ Τρίμη, ποῦ εἶναι ἐκεῖ κοντὰ στοὺς ἁγίους Θεόδωρους καὶ ἀπέναντι τοῦ Γερμανικοῦ σούρνου, ἐκτυποῦνται προσκλητήρια κηδεῖων, καὶ μνημοσύνων εἰς τιμὰς πολὺ συγκαταλαττικὰς, ἦγον διὰ 50 ἀντίτυπα δρ. 5, διὰ 75 δρ. 6,50, διὰ 100 δρ. 8, διὰ 150 δρ. 10, καὶ διὰ 200 δρ. 12, συμπεριλαμβανομένου καὶ τοῦ χάρτου ἀρίστης ποιότητος.

Τὸ ἀγλάισμα τῆς Βουλῆς